

ΚΤΙΣΤΑΙ

Ἡ Πρόοδος οἰκοδομῆ εἶναι μεγάλη—φέρει
καθεὶς τὸν λίθον τὸν ὁ εἰς λόγους, βουλὰς, ὁ ἄλλος
πράξεις—καὶ καθημερινῶς τὴν κεφαλὴν τῆς αἴρει
ὕψηλοτέραν. Θύελλα, αἰφνίδιός τις σύλος

ἐὰν ἐπέλθῃ, σωρηδὸν οἱ ἀγαθοὶ ἐργάται
ὀρμῶσι καὶ τὸ φροῦδον τῶν ὑπερασπίζοντ' ἔργον.
Φροῦδον, διότι καθερὸς ὁ βίος δαπανᾷται
ὕπερ μελλούσης γενεᾶς, κακώσεις, πόρους στέργων,

ἴτα ἠγερεᾶ αὐτὴ γνῶριση εὐτυχίαν
ἄδολον, καὶ μακρὰν ζωὴν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν
χωρὶς ἰδρωτὰ ποταπὸν ἢ δούλην ἔργασίαν.

Ἄλλ' ἢ μυθώδης γενεὰ οὐδέποτε θὰ ζήσῃ.
Ἡ τελειότης τοῦ αὐτὴ τὸ ἔργον θὰ κρημνίσῃ
κ' ἐκ γένου πᾶς ὁ μάταιος κόπος αὐτῶν θ' ἀρχίσῃ.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΚΑΒΑΦΗΣ

Σ' ΕΝΑ ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ

Ἀπὸ τῆς δάφνης τὸ κλαδί κανεὶς δὲν περιμένει
τοῦ ῥόδου τῆ μοσχοβολιᾶ τοῦ μέτεξέ τῆ χάρι·
εἶνε λουλούδι ποῦ καῦμός στὰ φύλλα του δὲν μένει
γιατί τῆ δόξα στήν καρδιά γιὰ ἀγάπη ἔχει πάρη.

Μ' ἀπὸ δυὸ μάτια γαλατὰ π' ὀλόγγρα σκορπίζου
ἀναλαμπὴ γλυκόφωτη μὲ χάρεις ἐνωμένη,
ποῦ χίλιους ἄλλους λογισμοὺς μὲ μιᾶς τοὺς ἀνεμίζου,
καὶ τί κανεὶς δὲν καρτερεῖ καὶ τί δὲν περιμένει;

Α. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ

Θ Α Λ Α Σ Σ Ι Ν Η Α Ν Α Μ Ν Η Σ Ι Σ

(Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Vte E.-M. de Vogüé).

Ἡ ἀτμόπλοιοι Τάναϊς τῶν Θαλασ-
σίων Διαπορθμεύσεων ἔκαμπε τὸ Ταί-
ναρον ἀκρωτήριον. Καθ' ὅλην τὴν ἡ-
μέραν ὁ πλοῦς ὑπῆρξε θαυμάσιος ἀλλὰ πε-
ρὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτι ἐπλησιάζομεν
τὸν κόλπον τῆς Κορώνης, ὁ καιρὸς ἤρχισε
νὰ μεταβάλλεται. Αἱ αἰφνίδιοι τῶν ἀνέμων
τροπαὶ εἶνε συχναὶ παρὰ τὴν ἑλληνικὴν
ταύτην ἄκρην ἔνθα συναντιῶνται τριῶν
θάλασσῶν τὰ ρεύματα, θραυόμενα ἐπὶ τῶν
χωριζόντων αὐτὰς ἀκρωτηρίων τῆς Πελο-
ποννήσου. Σπανίως ἐπανευρίσκει τις ἐν
τῷ Αἰγαίῳ τὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν κα-
τέλιπεν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰνάπα-
λιν. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ καταγίγξ ἤρ-
χετο ἐκ τοῦ στενοῦ τῶν Κυθήρων ἢ νύξ
ἐπλησιάζεν, ἡ θάλασσα ἦτο μέλαινα καὶ

ἐξηγριωμένη, ὁ οὐρανὸς συννεφώδης καὶ
μελαγχολικός. Πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς,
τὴν ὁποῖαν παρεπλέομεν, ὁ ὑψητενὴς τοῦ
Ταυγέτου ὄγκος ὡς μελανὸν τεῖχος ἐσκι-
αζε τὸν ὀρίζοντα. Ἐκ τῆς ἀπεράντου θα-
λάσσης, ἢν εἰς τὸ μέρος τοῦτο δύναται
τις ἐλευθέρως νὰ φαντασθῆ ἔκτεινομένην
μέχρι τῆς ἀφανοῦς εἰσέτι Αἰγύπτου, ὁ ἀνε-
μος καὶ τὰ κύματα ἐπλήρχοντο μετὰ μεγά-
λου θορύβου. Ἡ καταγίγξ ἐμαίνετο ἐπὶ τῶν
ἰστιῶν καὶ ἐβόα ἐντὸς τῶν θυρίδων· αἱ
πλευραὶ τοῦ πλοίου ἐξέπεμπον τοὺς ἀ-
παισίους ἐκείνους τριγμούς, πρώτην ρι-
μωγὴν τοῦ μέλλοντος νὰ συντριβῆ ὑπὸ
τῶν κυμάτων σκάφους. Ὁ Τάναϊς ἐν
τούτοις οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐλαττώσας
τὴν ταχύτητά του, ἐξηκολούθει μετὰ θάρ-

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ἰπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν γνῶρίζουν τὰ χά-
νονν μόνον τὸν καιρὸν τῶν ρι ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἡ
μάστιξ τῶν ἐργαζομένων.

Δὲ Βονζλ.

Ἡ σκέψις εἶνε μία προή, ἀλλ' ἡ προή αὐτὴ συν-
ταράσσει τὸν κόσμον σύμπαντα.

Βίκτωρ Ἰγγώ.

Λογικεύει ἐν τῷ ἔρωτι ἴσον χάρειν τὸ λογικόν.

Δις δὲ Λεσκινάς.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι νομίζουσι, ὅτι διορθοῦνται
ἀλλάσσοντες ἐλαττώματα.

Βαλτούρ

Ἐὰν ἠπατήθης ἄπαξ, αἰσχος εἰς τὸν ἀπατήσαντά
σε· ἂν ἠπατήθης δις, αἰσχος εἰς σέ.

Ἄραδικὴ παροιμία.

Ἡ εὐτυχία... ὅλοι ὀμιλοῦν περὶ αὐτῆς, ὀλίγοι ὅμως
τὴν γνῶρίζουν.

Κυρία Ρολάν.

Τὰ φουσκωμένα μυαλὰ ὀμοιάζουν τὰ ἀερόστατα: ὁ
ἐλάχιστος ρυγμὸς τῆς σατύρας ἢ τῆς θλίψεως τὰ ξε-
φουσκώνει

Κυρία Στάελ.

Μὴ λέγε πάντοτε ὅ,τι σκέπτεσαι, σκέπτον ὅμως πάν-
τοτε ὅ,τι λέγεις.

Ἐδμόνδος Ἄμποῦ

Αἱ ὀντίδες εἶνε αἱ ἀτραποί, τὰς ὁποίας ἀρέσκαφαν
τὰ ἔτη, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἀναχωροῦσαι αἱ φαντασιο-
πληξίαι τῆς νεότητος συναντῶσι ἐρχομένην τὴν πείραν.

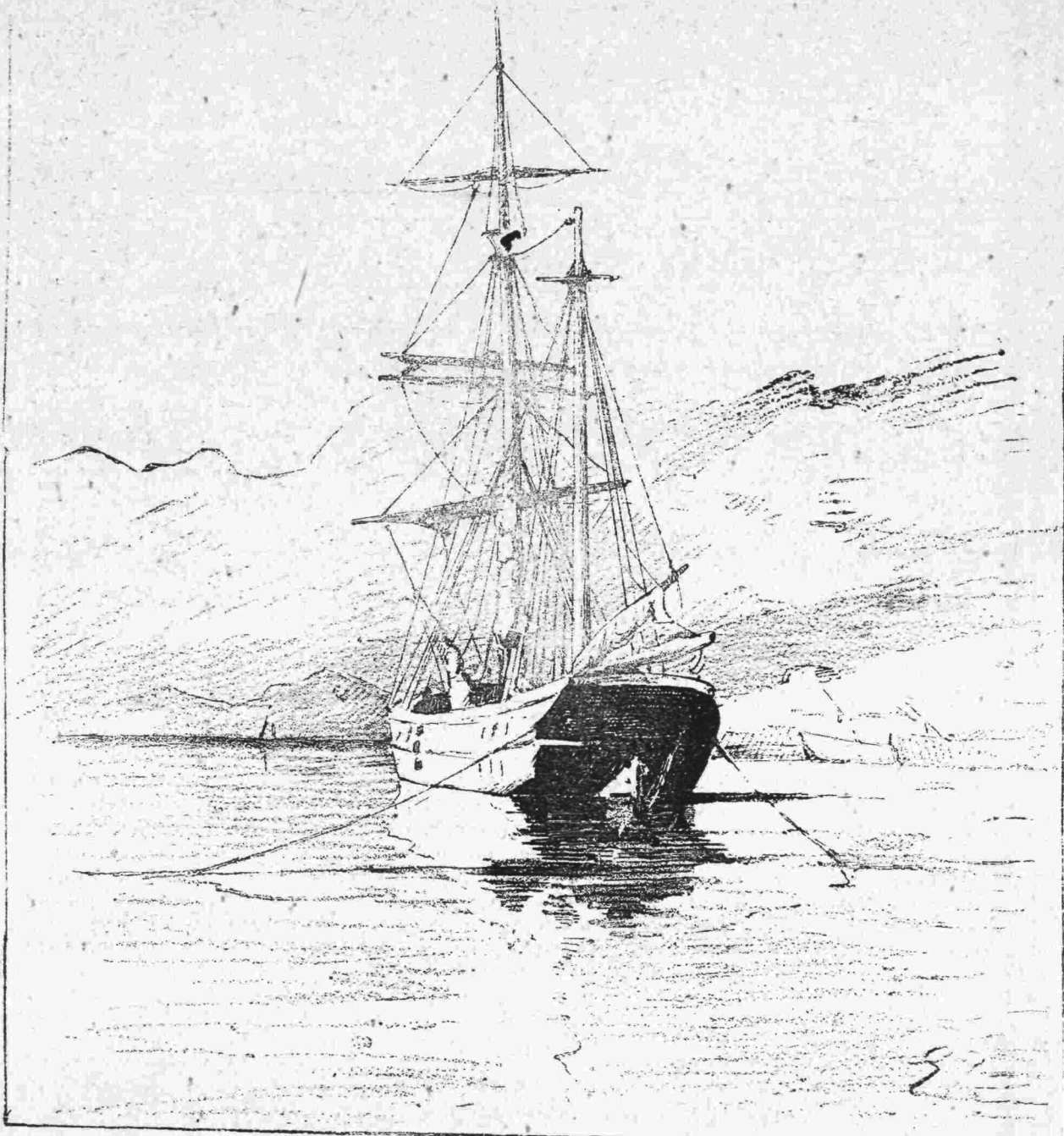
Ἄζιέ.

ΠΑΡΝΕΛ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β΄

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: Η ΑΜΠΕΛΟΣ—ΕΡΓΟΝ Ε. ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ. ΕΙΚΩΝ J. PEUSSIEN

συντρίμματός τινος τῆς λέμβου καὶ ἐπάλαιε κατὰ τῶν κυμάτων.

«Κύριοι, εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὁ κυβερνήτης, ὁ χρόνος ἐπείγει. Γνωρίζετε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅτι μόνον τὸ συμβούλιον τοῦ πληρώματος εἶνε ἀρμόδιον νὰποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνδρός. Εἶνε δυνατόν νὰ παρέξωμεν βοήθειαν εἰς τὸν δυστυχῆ τούτον ἄνευ κινδύνου ἀπωλείας ὀλοκλήρου τοῦ πλοίου; οἱ παραδεχόμενοι τοῦτο ἄς ὑψώσωσι τὴν χεῖρα· καὶ σπεύσωμεν, πρὸς Θεοῦ!» Εἶμεθα πάντες συνθηροισμένοι ὑπὸ τὸν φανόν, ἀκίνητοι τὸ πλήρωμα ἐσχημάτιζε περὶ ἡμᾶς κύκλον, τὴν ἐσχάτην ἀναμένον ἀπόφασιν. Σὰς ὀρκίζομαι δὲ ὅτι ἐὰν ἦτο ἡμέρα θὰ ἐβλεπέ τις πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἱ ὅποιοι πάντες ἄλλως ἦσαν παλαιοὶ καὶ ἀτρόμητοι θαλασσίνοι, ὠχρότερον Ἀγγλίδος διερχομένης τὸν πορθμὸν τῆς Μάγχης. Ἐξητάσαμεν δι' ἐνὸς βλέμματος τὸ σκάφος, τὸν ὀρίζοντα, τὴν διεύθυνσιν τῶν κυμάτων καὶ εἰς ὀργυλῶν τινῶν ἀπόστασιν τὴν μέλαιναν γραμμὴν τῆς ξηρᾶς· διευθυνόμεθα ὀλοταχῶς κατὰ τῶν βράχων τούτων.— Πάντες ἐκίνησαν θλιβερώς τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οὐδενὸς ἡ χεῖρ ὑψώθη. Τότε ὁ κυβερνήτης, πρὸς τὸ πλήρωμα ἀπευθυνόμενος, λέγει διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ὀλίγον: «Ὀμοφρόνως καὶ ἐν συνειδήσει διακηρύττομεν ὅτι οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνδρός τούτου. Ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι αὐτόν!»— Καὶ στραφείς πρὸς τὸν πηδάλιουχον, διατάσσει: «Ὀλω δεξιὰ καὶ ἐμπρός!»

«Τὸ πλοῖον ἐστράφη ἐκ νέου περὶ ἑαυτό, παρέχον τὰ ἰστία αὐτοῦ εἰς τὸν ἄνεμον· ὅστις μετ' ὀργυλῶν χαρὰς εἰσήλασεν ἐν αὐτοῖς. Ἐσπεύσα πρὸς τὴν πρύμνην καὶ λαδῶν φανὸν ἐκεῖ ἀνηρτημένον διπύθυνα τὸ φῶς αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἰς πέντε ἢ ἑξ ὀργυλῶν ἀπόστασιν, ἃ ταλαίπωρος ναύτης ἐχόρευεν ὡς σφαῖρα ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως ἐν τῇ δίνῃ τῶν κυμάτων τὰ ὅποια ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκράτουν αὐτὸν σχεδὸν ὀρθιον. Μόλις διακρίναμεν ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ κύκλου, ἀνυψώθη διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς σχεδίας του, μὲ ἠτένισε διὰ τῶν ἐξοδγκότων ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ ἐκίνησε τὰ χεῖλη διὰ νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐκυψα καλύπτων τὰ ὄτα διὰ τῶν χειρῶν ὅπως κατορθώσω νὰ ἀκούσω τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ ἀτυχοῦς ναύτου· ἐβῆθασαν οὗτοι μέχρις ἑμοῦ ἰσχυροὶ καὶ διακεντριμένοι, διὰ μέσον τοῦ θορύβου τῆς καταγίδος καὶ τοῦ σκότους τῆς ἀπαιτίας ἐκείνης νυκτός: Καπετάνιε! καπετάνιε! ἐκόπη τὸ σχοινὶ τοῦ καταρτιοῦ!»

«Κῦμα πελώριον διελθόν, ἰσοπέδωσε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ δὲν διέκρινον πλέον ἢ τὴν λευκὴν αὐλακα τῆς ἡμιολίας, ἦτις προῦχώρει μετὰ ταχύτητος καταχθονίου.»

Περὰνας ὁ πλοίαρχος τὴν διήγησίν του ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς· αἱ δασεῖαι καὶ πολλαὶ αὐτοῦ ὀφρεῖς συνεσπῶντο, αἱ ὀυτίδες τοῦ μετώπου του συνεστέλλοντο βραίως καὶ ἀποτόμως. «Ἐπὶ ποτήριον πλῆρες τῶν τς.—«Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θύματος τούτου τοῦ καθήκοντος; ἠρώτησα αὐτόν. Ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν

ὄροφον ἐπὶ πολὺ ἔσθη σκεπτικός.— Ἀλήθεια, πράγματι, εἶπε, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον.» Ἐν δάκρυ ὕγρανε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ παλαιμάχου θαλασσίου, οὗς πάντες ἐνόμιζον στερεῖσαντας πρὸ πολυῦ.

(Μετάρρασις)

Ω. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΔΙΑ ΔΙΘΕΙΑΝΘΡΑΚΟΣ

Εἰς τὴν βιενναίαν «Chemiker Techniker-Zeitung» ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς:

«Ὁ διθειάνθραξ (CS² Schwefelkohlenstoff, bisulfure de carbone), ὁ χρησιμεύων εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Καουτσούκ φέρεται ἐντὸς βαρελίων σιδηρῶν, ἢ δὲ ἐκ τούτων μεταγγιζις αὐτοῦ ὡς δαμιζάνας γινεται μόνον ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπο ἐπιτήρησιν ἀρχιτεχνίτου ἕνεκα τοῦ ἰσίου ἐπικινδύνου τοῦ πράγματος. Ἐσχάτως δύο ἐργάται τοιούτου ἐργοστασίου, ὧν ὁ εἷς καὶ ἄλλοτε εἶχε συμβοηθῆσει εἰς μεταγγιζίν διθειάνθρακος ἐπρόκειτο νὰ κενώσωσι μέγα βαρέλιον διθειάνθρακος εἰς ὦραν ὀρισθεῖσαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτεχνίτου. Ὅτε ὁ ἀρχιτεχνίτης ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ διθειάνθρακος εὔρε τοὺς δύο ἐργάτας κοιμωμένους, ὡς ἐφαίνετο, ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς ἀγοῦσης πρὸς τὸ ὑπαίθρον· πραγματικῶς ὅμως ἦσαν ὄλοι ἀναισθητοὶ ἀμφότεροι. Ὁ ἀμέσως προσκληθεὶς ἰατρός κατάρθωσε μόνον τὸν ἕνα τῶν ἐργατῶν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του. Κατὰ τὰς διηγήσεις τούτου ἠθέλησαν οἱ δύο ἐργάται νὰ ἐνεργήσωσι μόνον τὴν μεταγγιζίν· πρὸς τοῦτο ἦνοιξαν τὸ περιέχον τὸν διθειάνθρακα βαρέλιον, ὑπεδέχοντο τὸ ἐκ τῆς ὀπῆς ἐκρέον ρευστὸν εἰς ἀνοικτὰ δοχεῖα (κουβάδες) καὶ τὸ ἔχυναν ἐπὶ βοήθειαν χονίου εἰς τὰς πρὸς τοῦτο μεγάλας βουκάλαις (δαμιζάνας). Ἐκτελοῦντες τὴν ἐργασίαν ταύτην κετελήθησαν μετ' ὀλίγον ὑπὸ ζάλης, μόλις δὲ κατάρθωσαν νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς κλίμακος, ὅπου ἔπεσαν ἀναισθητοί. Ἐλαφραὶ δηλητηριάσεις διὰ διθειάνθρακος ἐλάμβανον πολλάκις χώραν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τοῦ Καουτσούκ, τόσον ταχεῖα ὅμως καὶ σοβαρὰ δὲν εἶχε παρατηρηθῆ μέχρι τοῦδε· ἢ περίπτωσις αὕτη ἔδωκεν ὡς ἐκ τούτου ἀφορμὴν ὅπως συστηθῆ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἐργοστάσια τοῦ Καουτσούκ ἢ μεγίστη προσοχὴ καὶ προφύλαξις κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ρευστοῦ τούτου.»

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐκρίναμεν ἀπαραίτητον νὰ δώσωμεν εὐρείαν διὰδοσιν καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἀφθονοτάτη γίνεται χρῆσις τοῦ διθειάνθρακος ἐν τῇ ἑξ ἑλαιοπυρίνων ἑλαιοπαραγωγῇ, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ τινες τῶν παρ' ἡμῖν ἐδικῶν(;) ἐσύστησαν ἄλλοτε εἰς τοὺς Ἑλληνας χωρικοὺς νὰ μεταχειρίζονται τὸ ρευστὸ τοῦτο ἐν ἀνοικτοῖς βαρελίοις πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐλαίου ἐκ τῆς ἀμοργῆς (μούργας) προσθέτοντες μάλιστα καὶ θερμὸν ὕδωρ πρὸς τελεῖαν ἐξάτμισιν καὶ ἀνάμειξιν τοῦ διθειάνθρακος μετὰ τοῦ ἀέρος, ὃν κατ' ἀνάγκην ὀφείλει ν' ἀναπνῆ ὁ ἀναθῶν τοῦ ἀνοικτοῦ δοχείου ἰστάμενος χωρικός, ὁ ἀνα-

κυκῶν, τὸ περιεχόμενον κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ὀδηγίαν.

Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὸν διθειάνθρακα. Ἴνε λίαν ἐπικίνδυνος. Ἴνε δηλητηριώδης. Ἴνε εὐαναθλεκτότατος. Ὁ ἀτμός αὐτοῦ σχηματίζει μετὰ τοῦ ἀέρος ἐκρηκτικὸν μίγμα.

Ἀναφλέγεται δὲ τῇ ἀπλῇ προσπελάσει οὐ μόνον ἀναμμένου σιγάρου ἀλλὰ καὶ ἥττον θερμοῦ ἀντικειμένου.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΑ ΤΟΝ ΑΙΜΟΝ ΤΑΒΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

Αἱ ΡΟΥΜΑΝΙΔΕΣ. Εἶνε γλυκεῖαι καὶ εὐπλαστοί. Φιλόπονοι καὶ δραστήριοι. Ἐν τοῖς ἀγροῖς καλλιτεροῦσιν, ἐν ταῖς πόλεσιν λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς ὅλα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν ἄνδρα ἐπιτηδεύματα. Τὰ Πανεπιστήμια ἔχουσι πολλὰς εὐσταλεῖς, φιλοπόνους, ἄνευ προλήψεων καὶ εὐφυστάτας φοιτητριάς. Τὰ καταστήματα ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Βουκουρεστίου καὶ τῶν ἄλλων πόλεων γέμουσι ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου. Ὅταν ἐπιβῆ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ ζητήσω ἐπιστολήν, κυρία ἦτο ἐκείνη ἥτις μοι εἶπεν ὅτι δὲν ἔχω τοιαύτην. Σὰς βεβαίῳ ὅτι πρῶτην φορὰν ἐβῆγα ἀπὸ ταχυδρομεῖον εὐχαριστημένους καίπερ μὴ λαδῶν ἐπιστολήν. Ἐκεῖνο τὸ «ὄχι, κύριε, δὲν ἔχετε» ἔσταζε γλύκα καὶ ἦτο ἄξιον νὰ ἐξανθρωπίσῃ πολλοὺς ἐξηρωμένους ὡς σατύρους καὶ ὡς ἀρχαίους βακχικοὺς ὀργιστάς Ἑλληνας...

Ναί, αἱ γυναῖκες εἶνε στοιχεῖον ἐξευγενισμοῦ. Ἡ ἀγριότης εἶνε—ἢ γυνὴ εἶνε— τὸ ἐν εἶνε θετικὸν τὸ ἄλλο ἀρνητικόν. Τὸ ἕνα λέγει «ἐμπρός» τὸ ἄλλο, «ὄχι σὰς παρακαλῶ». Ἡ γυνὴ χιλιάκις προῦκάλεσε ἔριδας ἀπὸ τῆς ὠραίας Ἑλένης μέχρι τῆς Ναθαλίας τῆς Σερβίας ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως χιλίας φορὰς μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν της καὶ μετὰ τὰ δάκρυά της προέλαβε δεινὰς συμπελοκάς καὶ φιλονεικίας.

Λοιπὸν, ἄς μὴ ἀποκλείωμεν τὰς γυναῖκας ἀπὸ τὰς θέσεις, ἄς μέχρι τοῦδε ἐκ προλήψεως στρεβλῆς θεωροῦμεν ὡς τιμάρια μας. Οἱ ρουμούνοι εἶνε ἐπίσης θερμοί ὡς ἡμεῖς, ἐν τούτοις ἔπαυσαν νὰ κυττάζωσιν ὡς τράγοι τὰς γυναῖκας καὶ νὰ καταλλώπτωσιν καὶ νὰ μορφάζωσι καὶ νὰ ψιθυρίζωσι κρυφὰ λόγάκια καὶ πολλάκις ἀναιδῆ, ἀφ' ὅτου ἡ γυνὴ μόνη ἀφ' ἑαυτῆς αὐτοβούλως ὑπεισῆλθε εἰς τὰ ὑπουργήματα, ἀτινα ἀκόμη πρὸ τινος ἐνομιζομεν ὅτι ἐπρεπεν αἰώνως νὰ φερόσιν ραδιγκόταν καὶ ὑψηλὸν πῖλον. Αἱ γυναῖκες θὰ μᾶς ὑποσκελίσωσι προσεχῶς, διότι αὐτὰ ἔχουσι πολλὴν ζωτικότητα— ἀπόδειξις ἢ δει κινουμένη, ἢ δει δρῶσα καὶ σπαρταριστὴ γλώσσά των. Ἐνῶ ἡμεῖς εἶμεθα ἐξηντλημένοι καὶ παρεξηνημένοι.

Αἱ ρουμανίδες εἶνε ὄλοι ζωντανὰ ὡς ἀμαζόνες· καὶ τοῦτο διότι ἀπολαμβάνουσι πολλὰς ἐλευθερίας καὶ εἶνε χειραφετημένοι ὡς τὰ πτηνὰ τῶν κήπων τῶν μεγαλουπόλεων. Ὅπου ζυγός, ὅπου περιο-